

כמו "אבא": כל עצמן לא התקינו את הטבילה הזאת אלא מפני תלמוד, שאם אתה אומר לו שהוא מותר (בדברי תורה) אף הוא אומר אף אני אלך ואעשה צרכי (תשמיש) ובא ושונה כל צורכו, ומתוך שאתה אומר אסור הוא בא ושונה כל צורכו.

בבבלי הובא רק הטעם שלא יהיו כתרנגולים. מראה הפנים (כאן) הוכיח מכאן כרמב"ם (תפילה פ"ד ה"ד) שהיו שתי תקנות שונות לטבילת בעל קרי. לגבי הטעם מפני תלמוד, העיר היפה עיניים שלירושלמי תיקנו את הטבילה על מנת למנוע ביטול תורה, ולבבלי ביטלו את הטבילה (והקילו בנתינת תשעה קבין) משום שהיא היתה גורמת לביטול תורה.

גם זבות נידות ויולדות מותרות בדברי תורה בבלי כב. • פ"ג ה"ד [כו:]

זבין וזבות נדות ויולדות - קורין בתורה ושונים מדרש והלכות והגדות. **בבבלי** הזכיר רק זבים ומצורעים. והיפה עיניים הוכיח מהירושלמי הזה נגד המנהג שנידה לא תזכיר את השם.

להתפלל בקול או בלחש בבלי כד:

הירושלמי דן בזה בברכות פ"ד ה"א [כט:], ועיין מה שכתבנו שם.

מחלוקת בהרהור בדברי תורה בבית הכיסא בבלי כד: • פ"ג ה"ד [כו:]

מהו להרהר בבית הכסא? חזקיה אמר מותר, רבי יסא אמר אסור. **בבבלי** פשוט שאסור (וכן בירושלמי בשבת פ"ג ה"ג [כד:]). ועיין מה שכתבנו שם) נחלקו על שאלת הלכות בבית הכיסא, ובבבלי פשוט שאסור).

המחמיר בטבילה מאריכים ימיו בטובה בבלי כב. • פ"ג ה"ד [כו:]

שמעתי שמקילים ומחמירין בה, וכל המחמיר בה מאריך ימים בטובה. **בבבלי** הלשון: מאריכין לו ימיו ושנותיו, ולא הוזכר "בטובה"²¹.

הלשון "מתקיף לה" – אינה בירושלמי בבלי כב: • פ"ג ה"ה [כו:]

בבבלי הביא כאן (ובעוד מקומות רבים) את לשון הקושיא "מתקיף לה רבא", ובירושלמי לא השתמש בלשון זו כלל²².

קריאת שמע אחרי הנץ, ותיקין בבלי כה:

הירושלמי דן בזה בברכות פ"א ה"ב [ז:], ועיין מה שכתבנו שם.

ליבו רואה את הערווה בבלי כה: • פ"ג ה"ה [כו:]

ואם לאו יתכסה במים ויקרא - מתניתא בעכורין, אבל בצלולין אסור. ואם הוא יכול לעכור ברגליו יעכור.

בבבלי יש דעה שאפשר להתכסות גם במים צלולים, ותלה זאת במחלוקת האם ליבו רואה את הערווה מותר. מראה הפנים (לקמן פ"ט ה"ב [סד: ד"ה היה) הוכיח מהירושלמי כאן שהוא סובר שליבו רואה את הערווה אסור לכר"ע, והיפה עיניים דחה זאת.

²¹ דרך הירושלמי להדגיש אריכות ימים בטובה. עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף נה.

²² דרך האמוראים בירושלמי להיות נוחים זה לזה יותר מהאמוראים בבבלי (כדברי הגמרא סנהדרין כד.).

עיין בפרק "שיטות הירושלמי והבבלי" סעיף נג.